2024/2510

25.9.2024

KOMMISSIONENS DELEGEREDE FORORDNING (EU) 2024/2510

af 2. maj 2024

om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 for så vidt angår betalingsmetoder og opkrævningsprocedurer i forbindelse med det gebyr for rejsetilladelse, der er omhandlet i nævnte forordning

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 af 12. september 2018 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 og (EU) 2017/2226 ([1]), særlig artikel 18, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved forordning (EU) 2018/1240 blev der oprettet et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS), der finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der er fritaget for visumpligten, og som søger at indrejse på medlemsstaternes område.

(2) I henhold til artikel 18 og 24 i forordning (EU) 2018/1240 skal ansøgere for at kompensere for omkostningerne ved driften og vedligeholdelsen af ETIAS som hovedregel betale et gebyr.

(3) Det er derfor nødvendigt at fastlægge de betalingsmetoder, der skal anvendes, og procedurerne for opkrævning af gebyret for rejsetilladelsen.

(4) Opkrævningen af gebyret for rejsetilladelsen bør foretages af en betalingstjenesteudbyder, der udvælges på grundlag af en udbudsprocedure.

(5) Af hensyn til ansøgernes geografiske diversitet og forskellene i tilgængeligheden af betalingsmetoder på verdensplan bør betalingstjenesteudbyderen acceptere, at tredjelandsstatsborgere som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1240 kan anvende en bred vifte af betalingsmetoder til betaling af gebyret for rejsetilladelsen.

(6) For at betalingen af gebyret for rejsetilladelsen kan foretages på en sikker måde, og for i videst muligt omfang at mindske risikoen for svig bør betalingstransaktionerne og de anvendte betalingsmetoder nøje overholde bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ([2]) og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/389 ([3]).

(7) For at sikre, at betalingen af gebyret for rejsetilladelsen kan knyttes til en specifik ansøgning, bør ETIAS-informationssystemet meddele betalingstjenesteudbyderen en midlertidig identifikator for den ansøgningsmappe, der er omhandlet i kapitel III i forordning (EU) 2018/1240, når betalingsproceduren er udløst.

(8) For at beskytte personoplysninger for ansøgere, der anmoder om en ETIAS-rejsetilladelse, bør betalingstjenesteudbyderen ikke afkræve ansøgerne andre oplysninger end de betalingsoplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af betalingen af gebyret for rejsetilladelsen.

([1]) EUT L 236 af 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj.

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj).

([3]) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/389 af 27. november 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for stærk kundeautentifikation og fælles og sikre åbne standarder for kommunikation (EUT L 69 af 13.3.2018, s. 23, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2018/389/oj).

(9) Når ansøgeren har gennemført betalingen af gebyret for rejsetilladelsen, bør betalingstjenesteudbyderen forsyne ETIAS-informationssystemet med det unikke referencenummer for betalingen, jf. artikel 19, stk. 3, litra e), i forordning (EU) 2018/1240, samt den midlertidige identifikator for ansøgningsmappen, således at ETIAS-informationssystemet i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1240 kan kontrollere, om en ansøgning opfylder betingelserne for at blive behandlet.

(10) Med henblik på at sikre en nøjagtig afstemning af betalinger bør Kommissionen fra Det Europæiske Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (»eu-LISA«) og betalingstjenesteudbyderen modtage det samlede antal gennemførte betalinger og deres unikke referencenumre.

(11) Da forordning (EU) 2018/1240 bygger på Schengenreglerne, har Danmark i medfør af artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, meddelt, at forordning (EU) 2018/1240 er gennemført i national lovgivning. Danmark er derfor bundet af denne forordning.

(12) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF ([4]). Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(13) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([5]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ([6]).

(14) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([7]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ([8]).

([4]) Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).

([5]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.

([6]) Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).

([7]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2008/178(1)/oj.

([8]) Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

(15) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([9]), der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ([10]).

(16) Denne forordning udgør en retsakt, der bygger på, eller som på anden måde har tilknytning til, Schengenreglerne, jf. artikel 3, stk. 1, i tiltrædelsesakten af 2003.

(17) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([11]) og afgav udtalelse den 27. april 2021 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

I denne forordning fastsættes betalingsmetoderne og opkrævningsprocedurerne i forbindelse med det gebyr, der opkræves inden for rammerne af det europæiske system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (»ETIAS«).

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning anvendes definitionerne i artikel 4 i direktiv (EU) 2015/2366.

Artikel 3

Betalingstjenesteudbydere

1. Den tjeneste, der består i at erhverve betalingstransaktioner, der er nødvendige for betalingen af gebyret for ETIAS-rejsetilladelsen, jf. artikel 18 i forordning (EU) 2018/1240, udføres af en betalingstjenesteudbyder.

2. Betalingstjenesteudbyderen udvælges ved en udbudsprocedure i overensstemmelse med artikel 164 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([12]).

([9]) EUT L 160 af 18.6.2011, s. 3, ELI: http://data.europa.eu/eli/prot/2011/349/oj.

([10]) Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

([11]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([12]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1046/oj).

Artikel 4

Betalingsmetoder

1. Betalingstjenesteudbyderen sikrer, at tredjelandsstatsborgere kan anvende flere almindeligt anvendte internationale elektroniske betalingsmetoder til betaling af gebyret for ETIAS-rejsetilladelsen.

2. Betalingstjenesteudbyderen accepterer betalingsmetoder, der giver mulighed for øjeblikkelig afvikling eller for en betalingsgennemførelsesgaranti. Direktiv (EU) 2015/2366 og delegerede forordning (EU) 2018/389 finder anvendelse på disse betalingsmetoder.

3. Alle ansøgere oplyses på en klar og utvetydig måde om accepterede betalingsmetoder.

Artikel 5

Gebyropkrævning

1. Efter indgivelsen af ansøgningen skal ETIAS-informationssystemet:

a) omdirigere ansøgere, der er mellem 18 og 70 år på ansøgningstidspunktet, til at foretage betaling og give betalingstjenesteudbyderen adgang til en midlertidig identifikator for den dertil hørende ansøgningsmappe

b) give ansøgere, der er under 18 år eller over 70 år, eller ansøgere, der har erklæret sig som tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af artikel 2, stk. 1, litra c), i forordning (EU) 2018/1240, mulighed for at indgive deres ansøgning uden at blive omdirigeret til betaling.

2. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve ansøgerne andre personoplysninger end de betalingsoplysninger, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af betalingen af gebyret for ETIAS-rejsetilladelsen.

3. Når betalingen er afsluttet, skal betalingstjenesteudbyderen:

a) over for ETIAS-informationssystemet bekræfte, om betalingen blev gennemført

b) forsyne ETIAS-informationssystemet med det unikke referencenummer for betalingen, jf. artikel 19, stk. 3, litra e), i forordning (EU) 2018/1240, samt den midlertidige identifikator for ansøgningsmappen.

4. Når ansøgningsmappen er oprettet, sletter ETIAS-informationssystemet straks den midlertidige identifikator.

5. Betalingstjenesteudbyderen underretter ansøgerne om gennemførelsen af betalingen af gebyret for ETIAS-rejsetilladelsen og meddeler dem betalingens unikke referencenummer.

Artikel 6

Rapporteringsforpligtelser

1. eu-LISA og betalingstjenesteudbyderen meddeler regelmæssigt og mindst én gang ugentligt Kommissionen følgende:

a) det samlede antal gennemførte betalinger i rapporteringsperioden

b) de unikke referencenumre, der er omhandlet i denne forordnings artikel 5, stk. 3, litra b), for alle gennemførte betalinger, jf. litra a).

2. eu-LISA underretter regelmæssigt og mindst én gang ugentligt Kommissionen om det samlede antal ansøgninger med og uden betaling, der er indgivet i hver rapporteringsperiode.

Artikel 7

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 2. maj 2024.

På Kommissionens vegne
Ursula VON DER LEYEN
Formand